

IN LAUDEM ARTIS MUSICÆ AD IACOBVM MEILANDVM.

Quem traxisse ferunt Cantus dulcedine Sylvas,
Et cum montiuagis grandia saxa feris,
Per tenebras tandem, per pallida regna silentum,
Vxorem uates quæsijt Eurydicen.
Quis putet: Obstupuit nulli exorabilis orcus,
Cum tetigit blandæ fila sonora liræ.
Tergeminio latrans quæ tum pandebat hiatu,
Claudere non potuit Cerberus ora canis.
Ipse etiam tali captus dulcedine Pluto,
Sensim animam è cordis sensit abire sinu.
Nec mora, continuo uatem sua redditæ coniunx,
Ut peteret uitæ limina, iussa sequi.
In nunc harmonicas leges, numerosq; sonoros,
Conciliare hominum pectora posse nega.
Musica uel cœli deducit ab arce tonantem,
Et placat stygios, numina sœua, Deos.
Armenias domat hæc Tygres, sœuasq; Leænas,
Et fera corda prius, mollia corda facit.
Ah ferus est, nimiumq; animo sceleratus agresti,
Quem non parte aliqua Musica plectra mouent,

Quæ